

இலங்கையில் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புகள்
(Edited Books on Saiva Siddhanta in Sri Lanka)

N.Vaman

Senior Lecturer, Department of Hindu Civilization, Eastern University, Sri Lanka.

Email: yamann@esn.ac.lk

Abstract

In the tradition of Indian Philosophy, Saiva Siddhanta stands as an ever-living theory. It is so rich in its philosophical and religious aspects, while having Siva as primary God and source. The philosophy of Saiva Siddhanta in its Epistemological perspective looks at the whole cosmos as three realities, namely Pathi, Pasu, Pasam (God, Soul, Bondage of souls). This threefold reality is considered as truth. Wherever Saivese live, they follow their own religious and philosophical traditions. In the same way, one could see in the history that Saivese in Sri Lanka also had followed their own traditions. The Saiva Siddhanta tradition in Sri Lanka, has got its own uniqueness. The objective of this research is to identify and reveal the contribution of Srilankan Saivasiddhanta edited books. Hence This research consists of descriptive, comparative, and historical analyses in itself. In this research, evaluated Saiva Siddhanta edited books in SriLanka.

Key words: Saiva Siddhanta, Sivajnana Mapadiyam, Sivagnanasithiyar, SriLanka

அறிமுகம்

இந்திய தத்துவச் சிந்தனை மரபில் இன்றும் நிலைத்து வாழும் ஒரு சமய தத்துவமாக விளங்குவது சைவசித்தாந்தமாகும். சிவனை முழுமுதல் இறைவனாகக் கொண்டமைந்த சைவசித்தாந்தமானது தத்துவரீதியிலும், சமய நிலையிலும் செழுமைக்குரிய வகையில் அமைந்துள்ளது. சைவசித்தாந்த மெய்யியலானது உலகத்திலுள்ள – உலகத்துக்கப்பால் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தையும் அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருட்களாகப் பகுத்து நோக்குகின்றது. இம்முப்பொருட்களும் நித்திய உண்மை என்பதே அத்தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்ற சைவசித்தாந்தம் இலங்கையிலும் தாக்கத்தைச் செலுத்தியுள்ளது.

17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசருடன் தொடங்கும் இலங்கையின் சைவசித்தாந்த மரபு 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆறுமுகநாவலரால் புடம்போடப்பட்டு 20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாவலரின் மாணவ பரம்பரையினராலும், ஏனைய புலமையாளர்களாலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டது. சைவசித்தாந்த வளர்ச்சிக்கு இலங்கையரின் பங்களிப்பு என்ற வகையில் நூல்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. சைவசித்தாந்தத்திற்கான நூற் பங்களிப்பு என்ற வகையில் அவற்றை நூல்கள், உரைகள், பதிப்புகள், மொழிபெயர்ப்புகள்

என்று வகைப்படுத்தி நோக்க முடியும். இவ்வாய்வானது பதிப்புகள் குறித்து ஆராய்வதாக அமைகின்றது.

ஆய்வுப் பிரச்சினை

இலங்கையில் சைவசித்தாந்தத்தின் மீட்டுருவாக்கத்திலும், அதன் வளர்ச்சியிலும் நூற்பதிப்புகள் பங்களித்துள்ளனவா? இருப்பின் அவற்றின் முக்கியத்துவம் எத்தகையது? என்பதே இவ்வாய்வின் முக்கிய பிரச்சினையாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆய்வின் நோக்கம்

சைவசித்தாந்த தத்துவ மரபு நீண்டகாலப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. இப்பாரம்பரியத்தில் இலங்கையரின் சைவசித்தாந்த நூற் பங்களிப்பைக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

இலக்கிய மீளாய்வு

இலங்கையில் சைவசித்தாந்த நூற்பங்களிப்புத் தொடர்பான விரிவான ஆய்வுகள் இதுவரையில் இடம்பெறவில்லை. முன்னோடி ஆய்வு முயற்சிகள் என்ற வகையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக திருவாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரையான “சைவசித்தாந்த விளக்க விருத்தியில் யாழ்ப்பாண அறிவியல் மேதையின் சுவடுகள்”(1994) எனும் நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பண்டிதர் மு. கந்தையா அவர்களால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் இலங்கைச் சைவசித்தாந்த அறிஞர்களை அறிமுகம் செய்கிறது. யாழ்ப்பாணம், ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுகநாவலர் சபையினால் 1979இல் வெளியிடப்பட்ட “நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்” எனும் தொகுப்பு நூலில் ‘வழிவழி நாவலர்’ எனும் உப தலைப்பில் அமைந்த கட்டுரைகளில் தனிமனித ஆளுமைகளின் சைவசித்தாந்த பங்களிப்புகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. சைவசித்தாந்த வளர்ச்சிக்கு இலங்கையரின் பங்களிப்பு தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சில வெளிவந்துள்ளன. ‘சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்’(1985:22-37) என்ற மலரில் மு.கந்தையா எழுதிய “ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த தொன்மை மேன்மைகள்”, ‘சைவசித்தாந்தமும் விஞ்ஞான உலகமும்’ (2004:134-183) எனும் நூலில் தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம் எழுதிய “ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த வரலாற்றறிமுகம்”, ‘வேத பாரம்பரியமும் சைவசித்தாந்தமும்’(1992:01-43) என்ற நூலில் கலைவாணி இராமநாதன் எழுதிய “ஈழத்தமிழரும் சைவசித்தாந்தமும்”, இரண்டாவது உலக இந்துமாநாட்டு மலரில்(2003:78-83)

சோ.கிருஷ்ணராஜா எழுதிய “சைவசித்தாந்தத்திற்கு இலங்கையர் ஆற்றிய பணிகள்” போன்ற கட்டுரைகளும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக இந்துநாகரிகத் துறையின் இரண்டாவது அனைத்துலகச் சைவமாநாட்டு மலரில் (வேதநாதன்,மா.(பதி.),2017) அமைந்துள்ள கட்டுரைகளும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இக்கட்டுரைகளும் பெரும்பாலும் தனித்தனியான புலமையாளர்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளாகவே அமைகின்றன. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புத் தொடர்பான விரிவான ஆய்வுகள் இவற்றில் இடம்பெறவில்லை. எனவே அவ்வாய்வு இடைவெளியினை நிறைவு செய்யும் வகையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் முறையியல்

இலங்கையில் சைவசித்தாந்த நூற்பங்களிப்பைக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்துவதற்கு விபரண ஆய்வு முறை பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இலங்கைப் புலமையாளர்களின் பங்களிப்பினை தமிழ்நாட்டுப் புலமையாளர்களின் பங்களிப்போடு ஒப்பிட்டு ஆராய்வதற்கு ஒப்பியல் ஆய்வு முறை பயன்படுத்தப்படுகின்றது. குறித்த காலப்பகுதியை மையப்படுத்தி ஆராய்வதற்கு வரலாற்றியல் ஆய்வு முறை பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

ஆய்வின் முடிவுகளும் கலந்துரையாடலும்

இலக்கிய வளர்ச்சியில் பதிப்புத்துறை முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்களது ஆட்சி முறைமையாலும், கல்விக் கொள்கையாலும் இலங்கைக் கல்வி மரபில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அச்சியந்திரத்தின் வருகையும் இக்காலத்திலேயே நிகழ்கிறது. அச்சு இயந்திரத்தின் வருகையினால் ஏற்பட்டதோர் வளர்ச்சி நிலையே பதிப்பு முயற்சியாகும். அச்சுப் பொறியைப் பயன்படுத்தி பண்டைத் தமிழ் நூல்களையும், சமய நூல்களையும் அழிந்தொழிந்து போகவிடாது பேணவேண்டுமென்ற உந்துதல் அக்காலத் தமிழறிஞர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டது. பதிப்புப் பணியிலே தமிழகத்திற்கு வழிகாட்டியாகவும் இலங்கை விளங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

பதிப்புத் துறையின் தோற்றம் குறித்து ஆராய்கின்ற போது, பழங்காலத்திலே இலக்கியங்கள் யாவும் ஏட்டுவடிவிலேயே காணப்பட்டன. காலப்போக்கில் ஏட்டுச் சுவடிகளில் ஏற்பட்ட சிதைவுகளின் மூலம் சில குறிப்புக்கள் அழிக்கப்பட்டும், தெளிவற்ற நிலையிலும் காணப்பட்டன. எனவே அவ் ஏட்டுவடிவில் காணப்பட்ட குறிப்புக்களை பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு அறிஞர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டது. அந்தவகையில் சுவடிகளே முதன்முதலில் பதிப்பிக்கப்பட்டன. பின்னர் அவை நூலருவம் பெற்றுப் பாதுகாக்கப்பட்டன. நூல்கள் சிதைவுக்கு உட்படும் வேளைகளில் அந்நூல்கள் மீள்பதிப்புக்கு உட்பட்டன.

பதிப்புகள் மூலப்பதிப்புகள், மூலமும் உரையும் கொண்ட பதிப்புகள், புத்துரைப் பதிப்புகள் என்ற வகைகளில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மூல நூலாசிரியரின் கருத்துப்படி ஓலைச்சுவடியில் உள்ளதை உள்ளபடியே செய்யுள் அல்லது உரை வடிவமாக பதிப்பிப்பது மூலப் பதிப்பாகும். இதிகாசங்கள், புராணங்கள், காவியங்கள் சார்ந்த பதிப்பு முயற்சிகள் பெரும்பாலும் மூலப்பதிப்புகளாகவே காணப்படுகின்றன. மூல ஆசிரியரின் கருத்துக்கு உரையாசிரியர் கூறும் விளக்கங்களை ஒருசேரக் கொண்ட சுவடிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழும் பதிப்பு முயற்சிகள் மூலமும் உரையும் கொண்ட பதிப்புகளாகும். நீதிநூல், சமயம், திருமுறை, நிகண்டு, திருக்குறள் போன்றவற்றை மூலமும் உரையும் கொண்ட பதிப்புகளுக்குச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். மூலநூலாசிரியர் அல்லது உரையாசிரியர் ஆகியோரின் கருத்துக்கேற்ப பதிப்பாசிரியர் தாமே ஒரு புத்துரை எழுதிப் பதிப்பித்தல் புத்துரைப் பதிப்புகள் ஆகும். நீதிநூற்பதிப்புகள், புராணப் பதிப்புகள், சமய நூற்பதிப்புகள் போன்றவை தொடர்பாக புத்துரைப் பதிப்புகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன(இரகுபரன்,க., 2016:148).

தமிழ்நூற் பதிப்புத் துறைக்கு வித்திட்டவராக ஆறுமுகநாவலர் போற்றப்படுகின்றார். இவரது பதிப்புகள் ‘சுத்த பதிப்பு’, ‘எப்பிழையும் காணமுடியாத பதிப்பு’, ‘நல்ல பதிப்பு’ என்றெல்லாம் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. சைவ சமய நூல்களில் பாராயணம், விதிகள் உள்ளடங்கிய நூல்களை நாவலர் முதன்மைப்படுத்திப் பதிப்பித்தார். அவை வாழ்வியலோடு இணைந்திருந்தன. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு என்ற வகையில் ஏடுகளிலிருந்து சைவசித்தாந்த நூல்களை முதன்முதல் பதிப்புலகத்துக்கு இட்டுவந்தவர் ஆறுமுகநாவலரே. ஏடுகளில் இருந்த சிவஞானபோத மூலத்தையும், அதற்கு சிவஞான முனிவர் எழுதிய சிற்றுரையையும் பல ஏடுகள் கொண்டு பரிசோதித்து முதன்முதல் வெளியிடுகிறார். அந்நூல் எவ்வித திருத்தமுமின்றி பல பதிப்புக்களை இன்றுவரை கண்டுகொண்டிருக்கிறது. நாவலரைத் தொடர்ந்து பதிப்புத் துறையில் சிறந்து விளங்குபவர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆவார். இவர் பதிப்பு நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றிச் சிறந்த முறையில் இலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். இவர்களை வழிகாட்டிகளாகக் கொண்டு 20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அறிஞர்கள் பலர் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பினை மேற்கொண்டுள்ளனர். சுவாமிநாதபண்டிதர், ஸ்ரீலக்ஷ்மி முத்துக்குமார சுவாமிகள், சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர், இணுவில் நடராஜ ஐயர், வண்ணார்பண்ணை சண்முகஜயர், செ.கனகசபாபதிப் பிள்ளை, அம்பலவாணநாவலர், திக்கம் செல்லையா, தெல்லிப்பழை வித்துவான் சிவானந்தையர், ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை, ஆ.பொன்னையா போன்றோர் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். அவர்களது சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு முயற்சியினை மேல்வருமாறு பகுத்து நோக்கலாம்;

1. கிடைத்த ஏடுகளை அல்லது ஏட்டை அச்சு நிலைப்படுத்துதல்
2. பல்வேறு பிரதிகளைப் பெற்று ஒப்புநோக்கி பரிசோதித்து அச்சாக்கம் செய்தல்

3. மூலத்தையும், உரையையும் பரிசோதித்து பதிப்பித்தல்
4. மூல நூல்களுக்குத் தாமே உரை எழுதிப் பதிப்பித்தல்
5. மூல நூல்களை உரைநடையில் எழுதிப் பதிப்பித்தல்
6. கருவி நூல்களை எழுதிப் பதிப்பித்தல்

இவற்றுள் முதல் மூன்று முயற்சிகளும் ஆரம்பத்தில் நடைபெற்றன. ஏனையவை பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

பௌஷ்கர ஆகமம்

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பில் பௌஷ்கர ஆகமம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். சைவசித்தாந்தத்தின் முதல் நூல்கள் ஆகமங்களென்பது வெளிப்படையானது. இவ்வாகமங்களும் 28 மூல ஆகமங்கள், 204 உப ஆகமங்கள் என வகைப்படுத்தப்படும். சர்வஞானோத்தரம், தேவிகாலோத்தரம், சிவதருமோத்தரம் முதலான ஆகமங்கள் சிறப்பாகமங்கள் என்றும், ஆகமங்களின் போதனைப் பொருள் தொடர்பான கருத்து வேறுபாடு எழுமிடத்து சிறப்பாகமங்களிற்கேற்பவே மூல ஆகமங்களிற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டுமென்றும் சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞானபோதத்தின் சிறப்புப் பாயிரத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது உப ஆகமங்களின் சிறப்பைச் சுட்டப் போதிய நியாயமாகும். இவ்வகையில் **பௌஷ்கர ஆகமம் ஞானபாதம்** விசேட கவனத்தைப் பெறுகிறது. இவ்வாகமத்திற்குச் சந்தானாச்சாரியார்களில் ஒருவரான உமாபதிசிவாச்சாரியார் உரையெழுதியிருப்பதுவும் இவ்வாகமத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும். ஆறுமுகநாவலரின் மாணாக்கராகிய அம்பலவாணநாவலர் பௌஷ்கர ஆகமத்தை உமாபதிசிவாச்சாரியாரின் உரை விளக்கத்துடன் 1925இல் சிதம்பரம் உமாபதி வீதியிலுள்ள தமது ஞானசம்பந்தவிலாஸ யந்திரசாலையில் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார். அம்பலநாவலரால் இப்பதிப்பிற்கு எழுதப்பட்ட உபோற்காதம் பயனுள்ள பல கருத்துக்களைக் கொண்டது. சாஸ்திரமென்பது நிச்சயஞானத்தைத் தருவதென்றும், ஆப்தனுடைய வசனம் சித்தாந்தம், சிவன் சைவர்களிற்கு பரமாத்மனாதலினால் அவனுடைய வாக்கியம் சைவசித்தாந்தமென்றும், சைவசித்தாந்தத்திற்கு வரைவிலக்கணம் தருவது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவஞானபோதம்

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பில் முதன்மையானது சிவஞானபோதமாகும். நாவலரின் சிவஞானபோத சிற்றூரைப் பதிப்பிற்குப் பின்னர் 1906இல் “சிவஞானபோத மாபாடியமும் சிற்றூரையும்” இணைந்ததாக யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணை சுவாமிநாதபண்டிதரால் பரிசோதித்து, சென்னைப் பட்டண சைவ வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் தான் எதிர்நோக்கிய சிரமங்கள் குறித்தும் அவர் அதிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் இந்நூல் பற்றிய விரிவான விபரங்கள் தமிழகத்தில் வெளிவராமல் சிந்தனைக்குரியதாகும்.

அவரைத் தொடர்ந்து சிவஞானபோத மாபாடிய முழுமையையும் பதிப்பித்தவர்(1921) இலக்கணச் சுவாமிகள் என அழைக்கப்படும் ஸ்ரீலக்ஷ்முத்துக்குமார சுவாமிகளாவார். நாவலரால் நிறுவப்பட்ட சென்னை வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற மடத்தவர்கள் சிவஞான மாபாடியத்தைத் தங்கள் பிரத்யேகச் சொத்தாக கருதியதோடு, இம் மாபாடியத்தோடு தொடர்புடைய பிற நூல்கள் எதுவும் வெளிவரவும் தடையாக இருந்தார்கள். இதனால் குமாரத் தம்பிரான் ஒடுக்கத்தில் இருந்து கொண்டு ஒருவருமறியாமல் இந்நூலைப் பிரதி பண்ணி பதிப்பிக்க வேண்டி நேர்ந்தது என்பர். அவ்வாறு மிகுந்த சிரமத்திற்கு மத்தியில் இந்நூல் வெளிவந்திருந்தாலும், இப்பொழுது அதன் வாயிலாகவும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் உலகெங்கிலும் பரவிநிற்பதற்கு அது துணையாக விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“சிவம் பழுத்த இச் செந்தமிழ் மாண்பெருநூல் இதுவரை முழுவதும் அச்சியற்றப்படாதிருந்தமை நமது தவக் குறையே. அக்குறையை நிரப்பிச் சைவ உலகத்திற்குப் பெரும் பயனளிக்க திருவுள்ளங் கொண்டவர் ஸ்ரீமத் முத்துக்குமாரத் தம்பிரானே” (சுப்பிரமணியம்பிள்ளை.கா.,1958:29)

என்று இந்நூலின் பதிப்பைப் பரிசோதித்து முகவுரை வழங்கிய திரு.கா.சுப்பிரமணியம்பிள்ளை அவர்கள் தன்னுடைய முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது கூற்றுப்படி சிவஞானமாபாடியம் என்னும் நூல் சித்தாந்த சைவ உலகத்திற்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதும் அதற்கான பதிப்புப் பணியை குமாரத் தம்பிரான் மேற்கொண்டார் என்பதும், தெளிவாகின்றது. இவரது பதிப்பு நூலில் நூல் பற்றிய விபரம், சிவஞானயோகிகள் பரம்பரையினர் விருப்பம் (சம்மதம்), காலம் (துர்மதி ஆண்டு மார்கழிமாதம்) அச்சுக்கூடம், நூற்பதிப்புக்கு பொருளுதவி புரிந்தோர் விபரம், கா.சுப்பிரமணியம்பிள்ளையின் முன்னுரை என்பன உள்ளடங்கியுள்ளன. அவரது நூற்பதிப்புக்கள் முடிவடைந்ததால் சென்னை சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் அதனை வெளியிட முனைந்தபோது, அதற்கும் இலங்கையைச் சேர்ந்த அறிஞர்களே துணைபுரிந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அதன் பதிப்புரையிலே உள்ள மேல்வரும் கூற்று இதற்குச் சான்றாகும்:

“இப்பேருரையை இச்செவ்விய முறையில் அழகுடன் அச்சிடுவதற்குத் தாங்கள் நீண்ட காலம் நுண்ணறிவால் செய்து வைத்திருந்த திருத்தங்களைக் கொடுத்துதவிய உயர்திரு. செப்பறைச் சுவாமிகளுக்கும் உயர்திரு. இலக்கணச்சுவாமிகள் என்கின்ற முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கட்கும் இக்கழகத்தார் என்றும் கடப்பாடு உடையவர்கள்” (சிவஞானபோத மகாபாடியம், 1936:04)

தமிழகச் சூழலில் நிகழ்த்தத் தயங்கிய ஆதீனக் கட்டுக்குள் இருந்த சிவஞானபோத மாபாடியத்தை வெளிக்கொண்டுவந்தமை இலங்கையின் முக்கியமான பங்களிப்பாக நோக்கப்படுகின்றது.

சிவஞானசித்தியார்

மெய்கண்ட சாஸ்திர நூல்களுள் சிவஞான போதத்திற்கு அடுத்தாற்போல் சிறப்புப் பெறுவது சிவஞான சித்தியாராகும். தமிழில் சிவஞானசித்தியாரின் சுபக்கத்திற்கு உரை செய்த அறுவருள் ஒருவராக ஞானப்பிரகாசர் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார். இவ்வுரை மூலம் பாச ஞானத்தை நீக்கி நின்ற இடம் பசு ஞானம் என்றும் பசு ஞானத்தை நீக்கி நின்ற இடம் பதி ஞானம் என்றும் சித்தாந்தத்தின் உட்பொருளை தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இவ்வுரைநூல் நாவலரின் மாணாக்கரான நடராஜ ஐயரால் நாடார் யந்திரசாலையில் 1887இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து வட்டுநகர் சி.சண்முக ஐயரால் 1889இல் மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. மிக அண்மையில்(2017) தி.செல்வமனோகரன் திருநெல்வேலி சைவ வித்யாவிருத்திச் சங்கத்தின் மூலம் சண்முக ஐயரின் பதிப்பு நூலினை மீள்பதிப்புச் செய்து வெளியிட்டுள்ளார். அதேவேளை நடராஜ ஐயரின் பதிப்பிற்கும் சண்முக ஐயரின் பதிப்பிற்கும் இடையிலான சில வேறுபாடுகளையும் அதிற் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது(செல்வமனோகரன்,தி., 2017:xiv).

சைவசித்தாந்த நூல்களின் பதிப்பாசிரியரென்ற வகையில் நல்லூர்.த.கைலாசபிள்ளையின் பதிப்பு முயற்சிகள் சிறப்பானவை. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற்கு சிவஞானமுனிவர் செய்த பொழிப்புரை கைலாசபிள்ளையால் 1923இல் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டமை முக்கிய பணியாகும்(கிருஷ்ணராஜா,சோ.,2003:82).

திருவுந்தியார்

மெய்கண்ட சாஸ்திர நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படுவது திருவுந்தியார் எனும் நூலாகும். சிவப்பிரகாசர் எழுதிய உரையுடன் இந்நூலை யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம் 1970இல் வெளியிட்டுள்ளது. அந்நூலுக்கான உரைவிளக்கம், பொழிப்பு ஆகியவற்றை வித்துவான் பொன்.அ.கனகசபை என்பவர் எழுதியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஏனைய நூல்கள்

மெய்கண்ட சாஸ்திர நூல்களைத் தொடர்ந்து தோன்றிய சைவசித்தாந்த நூல்கள் சிலவும் இலங்கையர்களால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க நூல் 'தத்துவப்பிரகாசம்' ஆகும். தத்துவப்பிரகாச சுவாமிகளால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் இந்தியாவில் கவனத்தில் கொள்ளப்படாத சூழலில் வேலணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அதிபர் வி.கந்தப்பிள்ளை அவர்கள் 1903ஆம் ஆண்டு அதன் உரையோடு கொக்குவில் சோதிடப் பிரகாச யந்திரசாலையில் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். முகவுரை, விஷயகுசனம், நூல், பிழை திருத்தம் எனும் கட்டமைப்பை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. அதன் முன்னுரையில் அவர் கூறும் கருத்து முக்கியமானதாகும்.

“இது சைவசமயிகளுக்கு ஆவசியகம் வேண்டிய நூலாயிருந்தும் இதுகாறும் அச்சில் வெளிவாராமையால் இதனை எவர்க்கு- முபயோகப்படுத்தக் கருதி எம்மிட மிருந்ததும் இங்கே கிடைத்ததும், வேதாரணியம் முதலிய இடங்களிற் கிடைத்ததுமாகிய பல பிரதிகளைக் கொண்டு எமது சித்தாந்த ஆசிரியராகிய இணுவில் ஸ்ரீமத் நடராஜ ஐயர் அவர்கள் சந்நிதானத்தில் இயன்றளவு திருத்தி வெளிப்படுத்தினோம்” (கந்தையா,மு., 1994:௭)

தனியே நூல் மட்டுமன்றி திரு.வி.கந்தப்பிள்ளையின் தெளி பொருள் விளக்கவுரையுடனும் அது வெளிவந்திருத்தல் கண்கூடு.

வேலணை சைவசமயிகளுக்குமார்த்த போதினி பத்திரிகை ஆசிரியர் செ.கனகசபாபதிப் பிள்ளையினால் பதிப்பிக்கப்பட்டு (1917) வெளியிடப்பட்ட மற்றும்மொரு நூல் ‘சிவநெறிப்பிரகாசம்’ ஆகும். வேதாரண்ய தேவஸ்தான வரணியாதீனரது திருஞான சம்பந்த பண்டார சந்நிதானம் ஏட்டுப் பிரதியை தந்து அச்சிடப் பணித்தார். பின்பு தமிழ்நாட்டில் உரையுடன் கூடிய சிவநெறிப்பிரகாசத்தை அவைரதம்பிள்ளை 1936இல் பதிப்பித்தார். அதன் திருத்திய பதிப்பை பல காகிதாதிப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கி த.ச. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையார் 1968இல் திருவாவடுதுறை ஆதீன வெளியீடாக வெளிவந்தது. இந்த திருத்திய – புதுப்பதிப்பில் உதவிய காகதாதிப் பிரதிகளில் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்து இலக்கணச் சுவாமி என்கின்ற ஸ்ரீமத் முத்துக்குமார சுவாமிகளினுடையது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது(கனகசபாபதிபிள்ளை,சே., 1968:10).

தருமை ஆதீனத்தின் 24ஆவது மகா சந்நிதானம் அவர்களின் வேண்டுகோளின்படி, முத்தி நிச்சயப் பேருரை முழுவதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ‘முத்தி நிச்சய பாடியம்’ என்ற நூல் தருமபுர ஆதீனத்திலிருந்து வெளிவருவதற்கும் முக்கிய காரண கர்த்தாவாக முத்துக்குமார சுவாமிகள் இருந்துள்ளார்.

“தருமபுர ஆதீன ஸ்தாபகராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆதிசுரு ஞானசம்பந்த பரமாசாரியார் இயற்றிய ‘முத்தி நிச்சயம்’ என்ற சைவநூலுக்கு வெள்ளியம்பல வாண முனிவர் இயற்றிய ‘முத்தி நிச்சயப் பேருரை’ என்னும் நூலையும் உபகரித்து இந்நூலை இவ்வளவு அழகாக ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன் பதிப்பிப்பதற்குப் பேருதவியாக இருந்தவர் ஸ்ரீ முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரானென்பவர்களே” (அம்பிகைபாகன்,ச.,(பதி.),1958:26)

என்று ஸ்ரீலஸ்ரீ மகா சந்நிதானம் அவர்கள் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இவ்வண்மை தெளிவாகும். முத்துக் குமாரத் தம்பிரானுக்கும், தருமபுர ஆதீனத்திற்கும் நெருங்கிய உறவு பல காலமாகவே பேணப்பட்டு வந்தது. இதன் நிமித்தம் மேற்குறித்த முத்தி நிச்சய பாடியத்தின் முகவுரையில் ஆதீனம் இவரிடத்தே வைத்திருந்த மதிப்பை வெளிப்படுத்தும் முகமான பதிவு ஒன்றை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். “பிறகு, ‘இதனை, இதனால் இவன் முடிக்கும் என்று ஆராய்ந்து அதனை அவன் கண்விடல்’ என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியைத் திருவுளத்துக் கொண்டவராதலின் வடமொழியும், தென் மொழியும் கலந்து எழுதப்பெற்ற இந்தப் பேருரையை ஆராய இருமொழிப் புலமை எய்தியவர்களும், அருந் தமிழிலக்கண ஆற்றல் மிகுந்தவர்களும், நூற்பதிப்பு வகையில் இரு மொழியிலும் மிகப் பழக்கம் வாய்ந்தவர்களும், சாஸ்திர நுணுக்கங்கள் செறிந்தவர்களும்,

துறவொழுக்கத்திற் சிறந்தவர்களும், பானு கோயில் ஆதீனத்தைச் சார்ந்தவர்களுமாகிய ஸ்ரீமத் இலக்கண முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் சுவாமிகளைத் திருமடத்திற்கே அழைப்பித்து ஆவன செய்வித்தார்கள்” (மேலது:21) எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இப்பதிவு முத்துக்குமாரத் தம்பிரானின் சிறந்த நூற்பதிப்புத் திறனுக்கும் தக்க சான்று பகர்வதாக அமைந்துள்ளது.

1940இற்கு முன் ‘சித்தாந்த சிகாமணி’ எனும் நூலை ப.முத்துகுமாரசுவாமி சிவாசாரியாரை கொண்டு பரிசோதித்து த.கைலாசபிள்ளை பதிப்பித்து வெளியிட்டார்(வேதநாதன்,மா.,(பதி.), 2017:1173).தேவிகாலோத்திரவாகம விருத்தி எனும் பழைய பிரதியை த.கைலாசபிள்ளையால் யாழ்ப்பாணம் வித்தியானுபாலயந்திர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஞானப்பிரகாச முனிவரின் சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்தினம், பிரமாணதீபிகா விருத்தி, சிவஞானபோத விருத்தி, எனும் சமஸ்கிருத நூல்கள் தமிழுக்கு முத்துகுமாரசுவாமிகளின் பரிசோதித்தலின் கீழ் த.கைலாசபிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. (மேலது:1173-1174)) இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய விடயம் இவர் பதிப்பித்த அனைத்து நூல்களிலும் முன்னுரை குறிப்பிடப்படவில்லை. இது அவரது தனித்துவத்தைக் காட்டி நிற்கின்றது.

சைவசித்தாந்த உரையாசிரியர் பலராலும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட ‘துகளறு போதம்’ என்ற நூலிற்கு, ‘ஈசான சிவன்’ எனப்படும் திக்கம் செல்லையா உரையெழுதிப் பதிப்பித்துள்ளார். பருத்தித்துறை கலாநிதி யந்திரசாலையில் 1950இல் இந்நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டது(செல்வமனோகரன்,தி.,2022:304-305).

தெல்லிப்பழை வித்துவான் சிவாதந்தையரால் பரிசோதிக்கப்பட்டு கந்தரோடை சி.பொன்னம்பலப்பிள்ளையால் கொக்குவில் சோதிடப்பிரகாச அச்சியந்திர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்ட மற்றுமொரு நூல் ‘தசகாரியம்’ என்பதாகும். சூசிப்பத்திரம், நூல், பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி எனும் கட்டமைப்பில் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

சைவபரிபாலன சபையின் ஆதரவுடன் ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை சைவசித்தாந்தம் சார்ந்தும், சித்தாந்த வாழ்வியல் சார்ந்தும் பல பதிப்புக்களை மேற்கொண்டுள்ளார். ‘சமயக் குரவர், சந்தானக் குரவர் சரித்திரச் சுருக்கம்’ (1935), ‘தேவார திருவாசகத் திரட்டு’ (1955), ‘நமச்சிவாய மாலை’ (1949), ‘திருவாதவூரடிகள் புராணம் - விருத்தியுரை’ (1915), ‘திருவாதவூரடிகள் புராணம் - பொழிப்புரை’ (1947), ‘மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம்’ (1954) எனும் நூல்கள் இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

சைவசித்தாந்த நூல்களை நேரடியாகத் தாம் பதிப்பிக்காது விட்டாலும் தம்மிடம் இருந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொடுத்து பதிப்புப் பணிக்கும் பலர் உதவியுள்ளனர். தாம் பதிப்பாசியர்

இல்லாதவிடத்தும் தனிமனிதரதோ, நிறுவனத்தினதோ கோரிக்கையை ஏற்று ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பரிசோதனை செய்து பாடபேதங்களை இனங்கண்டு செம்பதிப்பு வெளிவர பிராந்தியங் கடந்தும் சிலர் உழைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சுவாமிநாத பண்டிதர், முத்துக்குமார சாமி தேசிகர், நடராஜ ஜயர், வி.கந்தப்பிள்ளை, அச்சவேலி குமாரசுவாமிக் குருக்கள் முதலானோரை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

நிறைவுரை

சைவசித்தாந்தத்திற்கு இலங்கையரின் பங்களிப்பு என்ற வகையில் நூற்பதிப்புகள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. சிவஞானபோத மாபாடியத்தை பதிப்பித்து வெளியிட்டமை இலங்கையரின் முக்கியமான பங்களிப்பாகும். சிவஞானமுனிவர் நிராகரித்த ஞானப்பிரகாசரின் சிவஞானசித்தியார் உரையை பதிப்பித்தமை, கவனிப்பாற்றுக் கிடந்த தத்துவப் பிரகாசம், சிவநெறிப் பிரகாசம், தசகாரியம், உள்ளிட்ட பல நூல்களைப் பதிப்பித்தமையும் இலங்கையரின் பங்களிப்பிற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இலங்கையில் இன்றுவரை சைவசித்தாந்தம் பயில்நிலையில் இருப்பதற்கு இத்தகைய பதிப்பு முயற்சிகள் அடிப்படையாக அமைந்தன எனக் குறிப்பிடிலும் அது மிகையன்று.

உசாத்துணை நூல்கள்

கனகசபாபதிப்பிள்ளை,சே., (1968), *சிவநெறிப்பிரகாசம்*, யாழ்ப்பாணம்.

சுப்பிரமணியப்பிள்ளை,கா., (1958), *மெய்கண்டாரும் சிவஞானபோதமும்*, திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.

செல்வமனோகரன்,தி., (2017), *சிவஞான சித்தியார்*, சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கம், யாழ்ப்பாணம்.

வேதநாதன்,மா.(பதி.), (2017), *சைவசித்தாந்த மேன்மைகளும் இலங்கையரின் பங்களிப்பும்*, அனைத்துலகச் சைவமாநாடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அம்பிகைபாகன்,ச.(பதி.), (1958), *இலக்கணச் சுவாமிகள் என்னும் ஸ்ரீமத் முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் நினைவு மலர்*, கலாநிலைய பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்.

கந்தையா,மு., (1994), *சைவசித்தாந்த விளக்க விருத்தியில் யாழ்ப்பாண அறிவியல் மேதையின் சுவடுகள்*, திருவாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை, தமிழியல் கற்கைக்கான சிவத்தம்பி நிலையம், கொழும்பு.

இரகுபரன்,க.(பதி.), (2016), *நாவலர் நறுமலர்*, இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.

கிருஷ்ணராஜா,சோ., (2003), “*சைவசித்தாந்தத்திற்கு இலங்கையர் ஆற்றிய பங்களிப்பு*”, இரண்டாவது உலக இந்து மகாநாட்டு மலர், இலங்கை.

கந்தப்பிள்ளை,வி.(பதி.), (1893), *தத்துவப் பிரகாசம் மூலமும் உரையும்*, யாழ்ப்பாணம்.